

Ζήτησαν Σημίτου—τό Μεσολογγίται με την Ροδόδαυτον **Ήβη**—ο Βασίλειος τῶν **Νάνων** με την Βασιλισσαν τῶν **Ἀνθῶν**, **Μακρολέλεκας** καὶ **Β. Γαριζούνη**—ο **Δυρικὸς Ποιητὴς** με τὴν **Ναυτοπούλα**—ὁ **Κέρμεν Σὺλβα** με τὸν **Ναύαρχον Σάμφων**—ὁ **Τρομάρας** με τὸν **Φάλλοντα Ρυακα**, **Ἑλλητίδα Κιλλιτέχνιδα** καὶ **Χρυσόφαρο**—ὁ **Δ. Π. Δρίδας** με τὸν **Ἀλέξανδρον Π. Καββαδιαν**—ὁ **Ἡρώς** τῆς **Σύρου** με τὸν **Νικητὴν** τῆς **Δουσερλίτσας**—ὁ **Βασιλισσα Μαργῶ** με τὴν **Ναυτοπούλα** καὶ **Ἰριδα**—ὁ **Φίλιππος** με τὴν **Βασιλισσαν** τῶν **Ἀνθῶν**, **Φιλέρημον Ἰον**, **Ἄσθος** τῆς **Βοιωθίας**, **Ἄσθος** τῆς **Βαλκωνίας** καὶ **Ἀνθιμῆμον Μερεζέη**—ὁ **Δ. Βαλομαῆς** με τὸν **Δημήτριον Παπαγεωργίου** καὶ **Καταρίδαν**—ὁ **Ἀμυδρὰ Λάμπρις** με τὴν **Μυλαίδη**, **Ἐρυθρὰν Καμέλιαν** καὶ **Γλυκὸν Φιλάκι**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Φιλοπάριδα Ἰάδα**, (τότε λοιπὸν ἡ κατάχρησις γίνεται εἰς τὸ Ταχυδρομιῶν σας;) **Ἀρχιστρατήγηρον Μιλτιάδη** (δὲν ἀνευπαύστῳ ἀκόμη τὸ συλλάδιον ποῦ ζητεῖς;) **Νικόλαον Δ. Δεκαβέλιον** (προσιμῶς νὸ δημοσιεῖται εὐρεῖς Πληροφορίας πρὸς ἀγνώστους με ψευδώνυμον, αἱ ὁποῖαι νὰ ἔχουν σχετῆσιν με τὴν δράσιν τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει ὡς νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ νὰ τὰς κάμνουν γούστο ὅλοι.) **Α. Ι. Σαράτση** (ἔστειλα;) **Ἄρατον** (νὰ καταργηθῶν τὰ ψευδώνυμα; ἄλλο πάλιν αὐτὸ καὶ γὰρ;) **Ἑλλητικὸν Τοπιλλοδόλον** (νὰ δὲν σου ἀπήγγελα διὰ τὸν ὕμνον;) **Ν. Ἰατρὸν** (φύλλα ἔστειλα; βεβαίως ἐκ τῶν Μεταμορφώσεων, εἰμπορεῖς νὰ λύσῃ καὶ μόνον μίαν;) **Ἰὶδὸν** τῆς **Νυκτὸς** (ἔστειλα 14 τετράδια; τὸ φύλλον στέλλεται τακτικώτατα; τετράδιόν σου ἐλήθησαν;) **Ἐτοιμοπόρον Οἰκίαν** (ἔγινες καλῶς;) **Τελευταίαν Λελλιδόνα** (ὄχι; τὰ τετράδιά σου ἦσαν ἀμεμπτα καὶ ἐστάλσαν δια; λοιπὸν, ἐχάλασε δὲ καρδὴ νὰ ἠτυχήσῃς;) **Ἀργυροτόζον Ἀπόλλωνα** (ἀραιωτάτη ἡ σφραγὶς σου;) **Ἀργύρηνη Σαπονιάκη** (σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς «Παιδικῆς Ἀναμνήσεως»; ἐφύλαξα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ τὸ Λεύκιμα) **Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας** (νὰ, τὰ ἔμαθα δια; τὸ κριμένο τὸ παιδί; τί καλὰ ποῦ γλύτωσε!) **Ζεφερόν Μεσαιῶνα** (εἰς ἐσὲ ἀπαντοῦσα; ἀλλ' ἄρ' οὐ δὲν θυμάσαι τί μου ἔγραψες, τί νὰ σου κάνω; δὲν μου ἔγραψες κατὰ διὰ τὰ παρίονά σου, καὶ ἐροβίσει μήπως... τὸ θυμήθηκες τώρα;) **Ἀνεμοστρόβιλε** (τί γράφηρα που πέρασαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες! ἔτσι εἶνε, ὅταν περῶ κανεῖς καλὰ) **Ἀσπρην Γάταν** (ὅλα νὰ ἔλαβα σου ἔπερασε τὸ δακτυλάκι;) **Ἀρχιναύαρχον Θεμισκλέα** (πολλὰς εὐχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος; τὸ τετράδιον τῆς **Λύρις** τοῦ **Ἀρίονος** εἶχεν ἡμερομηνίαν 16 Μαρτίου, διότι τότε τὸ εἶχε γράψῃ; ἀλλὰ τὸ ἔστειλε δὲν σοῦ το ἔστειλα;) **Μαρίαν Α. Καλλιπύχου** (τοῦτο συνίδη διότι καθε Φάκελλος περιέχει 20 φύλλα, ὥστε νὰ περισσεύουν μερικὰ πρὸς ἀντικατάστασιν, ἂν τυχὸν σχισθῇ κανὲν ἢ μουζουρωθῇ κτλ.), **Ἀντίοχον τὸν Σωτήρα** (τὰ ἔλαβον καὶ μὴ ἀνησυχῆς; ὅλοι δὲν ἀνταλλάσσουν Μ. Μυστικὰ;) **Παροχάδιαν** (πολὺ λυπημένην ποῦ δὲν ἔδωκεν ἐπέτος εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ θὲ στερηθῇ τὸσας ἀγαπητὰς συμμοθηρίας;) **Ἡρώς** τῆς **Σύρου** (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω; καὶ τότε διὰ εὐχῆς ἄλλον ἡμίθεον;) **Ἀγγρὴν Φιλιαν** (ἔσχημο ταξίδι πραγματικῶς; ἀλλ' ἄρ' οὐ ἐρθάσατε καλὰ, δὲν πειράζει περιμένω τὰς φωτογραφίας) **Τρομάραν** (τὸ 36ον φυλλάδιον ἔστειλα; στείλει καὶ τὰς νέας Ἀσκήσεις;) **Ἀθ. Λεονάρδον** (ἔστειλα;) **Φιλόμοσον** (τὴν ἔλαβα καὶ τὸν εὐχαριστήσα;) **Ναυτοπούλα** (ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχες νοήθη περὶ τίνος πρόκειται καὶ δὲν σε παρετήρητα ὅπως ἐκεῖνη ἢ συνδρομητρία;) **Σανθὴν Ναυτοπούλα**, **Ἰσ-**

πότην τῆς **Ἑλενης Μορφῆς** (δὲν φαντάζεσαι πόσον μοῦ ἤρασαν ἡ ζωγραφικὴ σου; ἔ καὶ νὰ γίνῃ πάλιν κανὲν Διαγωνισμός... Εἶσαι τώρα καλὰ;) **Ναῖάδα** (τί ἄρα καὶ ἡ ἐπιστολή σου! καὶ δὲ δημοσιεῖται μερικὰ κομμάτια εἰς τὸ Λεύκιμα; περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν Στόλον;) **Α. Β. Σουρλήν** (ἔστειλα; εὐχαριστῶ;) **Στρατάρχη τῶν Γαϊδάρων** (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη;) **Μέλινα Ἰπποτήν** (ἔστειλα;) **Κέρμεν Σὺλβα** (ἔχε ὀλίγη ὑπομονὴν καὶ θὲ πού τα στείλουν καὶ κάμνε πολλὰς προτάσεις;) **Δυρικὸν Ποιητὴν**, **Βασίλειον τῶν Νάνων** (σοῦ ἔστειλα 9 τετράδια Μ. Μυστικῶν καὶ Χάρτην τῶν **Λύσεων**;) **Ἀήτητον Ἡρώα** (ἔστειλα;) **Μεσολογγίται** (ἡ Πίσσα μου χαίρεται; τὴν **Εὐμορφουλιαν** σου καὶ τὸ γατάκι τῆς;) **Ζήτην**, **Ομήγην** τῆς **Ἀγγλίας** (κάνενοις τὰ ἀρχικὰ δὲν ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ σου εἴπω; αἱ λύσεις σου ἦσαν ὀρθαί; ἀλλὰ διατὶ δὲν τὰς γράφεις εἰς τὸν Χάρτην τῶν **Λύσεων**, νὰ διαγωνισθῇ;) **Μικρὸν Τυμπανιστήν**, **Ἐρυθρὰν Καμέλιαν** (σὲ ὑπερυψοῦν τῶ διὰ τὸ ἔσπαθωμα; τώρα ποῦ θὲ ἔλθῃ ἡ **Ναυτοπούλα** εἰς τὰς Ἀθήνας, θὲ τῆς εἴπω ὅτι ἐπιθυμεῖς πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃ;) **Ἀστὴρα τοῦ Βέγα** (τὰ δνεῖρα πολλὰς φορὲς μὰς γελούν;) **Ἰριδα**, **Ἀεροναῦτην** τῶν **Βοσγίων** κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιτολὰς: ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Σεπτεμβρίου θὲν ἀπαντήσω εἰς τὸ προτεχίον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐκ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μὰς εἰς φοιτῆτας, ἂν ἕκαστος περιέξῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

579. Δεξιγοφίος.

Ποταμὸν καὶ πρόθεσιν—ἂν μοῦ συνδέσῃς ὀλιποκλήσης κατὰ τι—τοὺς τρελοὺς νὰ δεσπῇ.

580. Στοιχειόγοφίος.

Ἄπ' ἀρχαῖον συγγραφεῖ τὸν λαμὸν ἂν ἀραιρέ-καὶ τὴν τόνον μεταθέσῃ, [σῆς] Ποταμὸν θὲν ποτελέσῃς.

581. Πνευματόγοφίος.

Με φίλην φηλὸν θὲ εἶμαι καὶ τὰ σύννεφα θὲ ἐγ- [γίζω].
Με δεσπῆαν ὅμως πάλιν θὲ δεσμεύω καὶ θὲ ὀρίσω.

582. Διυώδες Αἰνίγμα.

Ἄητος νυχτός
Καὶ σιδεράτος
Τὴν τρίχα σχίζει
Τὰ δίκρα πέρνει.

583. Τετράγωνον.

Νάντικα κατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γινώσκωνται, εἰς μὲν τὸ Α' τετράγωνον: ἄνω θεά, κάτω νῆσος, δεξιὰ πετρίον, ἀριστερὰ τροφή; εἰς δὲ τὸ Β' τετράγωνον: ἄνω φυτὸν, κάτω ἄνθρωπον, δεξιὰ καρπὸς, ἀριστερὰ φιλέλλην ποιητής.

584.—586. Κεκορυμμένα Ψευδώνυμα.

- 1.—Πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἰδέα τοῦ Μ. Τυμπανιστοῦ, καὶ θὲ ἐπιτύχῃ.
- 2.—Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο θὲ γίνῃ, ἄρα τόσοι θὲ φηρίσσαν, ὅσοι χρειάσονται.
- 3.—Ὅπως ὁπότε, ὁ ἀμύτος τῶν Γνωμῶν εἰς

τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκιμα θὲ εἶνε πλοῖσις κατ' ἐξοχήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάριδος ἄδις 587. Περὸν.

- ★ Ἀντικαθισταμένων τῶν ἀστερισκῶν καὶ τῶν σιγγῶν διὰ γραμμάτων ἀναγινώσκονται: καθέως πηγῶν, ἰριζοντίας, ἀντονομία, δεξιᾶ (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω) ζῶν, ἀριστερᾶ νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Θαλοῦ τοῦ Μιλήσιου.

588. Σύνθεσις Δέξων.

Καταλλήτως συνδυάζων τὰς κάτωθι δεκαπεντα συλλαβὰς, σχηματῶσιν τὰ ὀνόματα ἐξ ἀρχαίων πόλεων.

- α, α, βα, δαι, ε, εκ, κη, λα, μυ, να, γα, ραι, πο, πυθ, ρος, τα, τει, τε, τυ.

589.—591. Ἀστὴρα Παροράματα.

- 1.—Ὁ Πόρος ἐκινήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.
- 2.—Ἡ Σύρος ἦτο βασιλεύς τῶν Χέρσων.
- 3.—Ὁ Λύων εἶνε ὁδὸν πιστόν.

592. Δογοπαίγιον.

Ποῖος ποταμὸς ἐπιδοκίμαζει τὴν ἐρωτήσιν σου;

593. Μεθοδοισίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι νῆσον τοῦ Αἰγαίου:
1, Στρατηγός; Ἀθηναίος. 2, Σύνδεσμος. 3, Νῆσος. 4, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 5, Ἰχθύς. 6, Ἄρετή. 7, Διόστημα κακόν.

594. Φωνηεντόλιπον.

ρκτ-πρσ-χν-μ-ζτ.

595. Ἑλληποδύμνονον.

ησ-α-ο-ου-εου-ααιε.

596. Γοῖφος.

ἴσως ἴσως ἴσως 20 ἴσως ἴσως ἴσως ἴσως ἴσως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Δεκεμβρίου

426. Φάληρον (φα, Λήρ, ὄν).—**427.** Γέρον, Ἰέρων.—**428.** Φάρος, ἄρρος.

429. Ε Ξ Σ Ψ Η
Α Ι Ω Θ
Ρ Σ Ν Α Ν
Ε Ο Υ Γ Δ Α Α Ε
Ι Δ Κ Ε Ρ
Ο Ο Ο Ω
Ν Ν Σ Ν

430. ΚΙ ΝΑ (ΚΙΝΑρος).—**431.** Ἀρίστη δι-ΙΡΙΣ (ὉσΙΡΙΣ) σκέδασε τὸ ὄν-ΝΙΚΗ (ἐ ΝΙΚΗθη) ταλλάσσειν Μι-ΑΣΗΡ (θεΑΣ ΗΡας) κρὰ Μυστικά.

432.—436. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς γω, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀγωνία, ἐγωισμός, ἀμέλγω, ἀγωγός, Ἀργώ.—**437.—439.** 1, Κάδος, Πάδος, πάθος, πῖθος. 2, Πόλις, μόλις, μόλος, μῶλος, πῆμος, κῶμος, κῶμης, κῶμη. 3, Πέτρας, πέτρας, πέρας, γέρας, γήρας. Ἡρας, Ἡρα, ὄρι, ὄδρα.—**440.** Διὰ τὴν Γίνωσιν τοῦ Χριστοῦ.—**441.** ΛΕΩΝ (1, Ἑλλάς. 2, Ἑλεῖα. 3, Ἰαπωνία. 4, ΔαΝία).—**442.** Ἐργον οὐδὲν δνειδος, ἀεργίη δὲ τ' δνειδκ.—**443.** Ἡ πολυτέλεια συνεπιφέρει ραθυμίαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισίας

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 42

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 321)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
ΤΙ ΠΟΙΗΤΕΟΝ;

Καὶ τώρα ἐκ τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ μὸς δὲν ἀπέμεινε τίποτε, —οὔτε μία σάνις!.. Ἐνῶ πρὸ μιᾶς στιγμῆς εὐρίσκετο ἑκατὸν πόδας ὑψηλότερα τῆς θαλάσσης, αἰθνης εὐρέθη εἰς βάθος πεντακοσίων ποδῶν, ὑπὸ τὴν θάλασσαν..

Πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς καταστροφῆς, ἀπεμείναμεν κατὰπληκτικοί, ἐνεοί... Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ἀκόμη τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμούς... Οὔτε μία κραυγὴ, οὔτε ἐν κίνημα!.. Μὰς κατέλαβε μία ἐκλυσις καὶ ἐμείναμεν εἰς τὰς θέσεις μας ἀκίνητοι, καρφόμενοι εἰς τὸ παγιωμένον ἕδαφος... Μόνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τζέμ Βέστ εἶδα νὰ πίπτουν δύο δάκρυα. Ναι, ὁ τῶσον ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐκλαυσεν! Ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς, τὸν ὁποῖον ἠγάπα τόσο, ἐχάθη. Καὶ μαζὶ του ἐχάθησαν δύο ἐκ τῶν πιστοτέρων ἀνδρῶν μας, ὁ Ρογγήρος καὶ ὁ Γρατιάνος, παρασυρθέντες εἰς τὴν ἄβυσσον. Ὑπῆρχε καὶ τρίτον θύμα, ὁ Ἀμερικανὸς ἐκαίνος, εἰς ἐκ τῶν τῆς Φαλκλάνδης, τὸν ὁποῖον συνέτριψε διερχομένη ἡ γολέττα, καὶ ἐκ τοῦ ὁποῦ δὲν ἀπέμεινε πλέον εἰμὴ ἄμωρος μάζα ἐν μέσῳ λίμνης αἵματος... Φεῦ! ἡ τύχη ἢ ἡ τύχη εἶχε δειχθῆ πρὸς ἡμᾶς τῶσον εὖνους—μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ στοιχείου του, μὰς ἐπληγτε τώρα διὰ φοβερῶν καὶ ἀλλεπαλλή-

λων πληγμάτων. Καὶ ἐξ ὅλων, τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ἦτο τὸ φοβερώτερον; δὲν ἦτο πλῆγμα θανάσιμον; Τὴν πρώτην στιγμὴν διεδέχθη μετ' ὀλίγων θορυβώδης συναυλία φωνῶν, κραυγῶν ἀπελπίστας, τὴν ὁποῖαν ἐδικαιοῦται ἡ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ. Ἐκαστος βεβαίως θὰ ἐπρότιμα νὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ καθ' ἣν στιγμὴν κατεκρημνίζετο. Οὕτω τοῦλάχιστον τὰ βάσανα ὅλων θὰ ἐτελείωναν διαμίας, ὅπως τοῦ Ρογγήρου καὶ τοῦ Γρατιάνου. Καὶ αὕτη θὰ ἦτο ἡ μόνη λύσις, ἡ ὁποία θὰ ἤρμοζεν εἰς τόσον ἄφρονα, εἰς τόσῳ παράτολμον ἐπιχείρησιν!

Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρησίας ὑπερίσχυσε. Καὶ ἐκτός τοῦ Χήρνε, ὁ ὁποῖος, παράμερα, ἐπέμενε σιωπῶν, οἱ σύντροφοί του ἀνέκραξαν: — Ἐστὴ βάρκα!.. Ἐστὴ βάρκα!.. Δὲν ἐκρατοῦντο πλέον ἢ ἀπόγνωστι τοὺς παρέφερον. Καὶ ὤρμησαν ὡς τρελοὶ πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε φυλαχθῆ ἡ μόνη μας λέμβος, ἡ μικρά, ἡ ἀνεπαρκὴς διὰ τόσους ἀνθρώπους. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἔτρεξαν νὰ τοὺς ἀναχαίτισουν. Μαζὶ τῶν ἔτρεξα καὶ ἐγώ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου. Ἡμεθεὶς ὀπλισμένοι καὶ ἀποφασισμένοι νὰ κάμωμεν χρῆσιν τῶν ὀπλῶν μας. Ἐπρεπεν ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ σώσωμεν τὴν λέμβον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν παραφῶρων ἐκείνων. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τινε μόνον ἦτο κτήμα καὶ σωτηρία ὅλων ἡμῶν! — Ναῦται, ὀπίσω!.. ἀνέκραζεν ὁ πλοίαρχος. — Ὅπισω, εἰδεμὴ πυροβολοῦμεν κατὰ τοῦ πρώτου, ποῦ θὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ἐν βῆμα!.. εἶπεν ὁ Τζέμ Βέστ. Καὶ οἱ δύο τοὺς ἠπέλιον προτεινόντες τὰ πιστόλιά των. Ὁ ναυκλῆρος ἦτο ἠρόθυμος κατ' ἐπάνω των τὸ τυφεκίον του. Ἐγὼ ἐκράτουν τὴν καραβίαν μου, ἔτοιμος νὰ σκοπεύσω... Ἄλλ' εἰς μάτην! Τίποτε δὲν ἤκουον οἱ ἐκφρονες ἐκεῖνοι καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἰς ἐξ αὐτῶν διεσκέλιζε τὸν τελευταῖον βράχον, ἔπεσε, βληθεὶς ὑπὸ τῆς σφαίρας τοῦ ὑποπλοίαρχου. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ κρατηθῆ, καὶ ὀλισθήσας διὰ τῆς κλιτύος, ἐχάθη εἰς τὴν ἄβυσσον. Τὸ παράδειγμα τῆς ταχείας καὶ δικαίας ταύτης τιμωρίας δὲν ἐσυνέτισε [τοὺς ἄλλους.

Ἡρασε τὸν αὐθαδέστερον ἀπὸ τὴν μέσῃ, τὸν ἔσηκωσε καὶ τὸν ἐτίναξε δέκα βήματα μακρὰν... (Σελ. 330, στήλ. α'.)

Ἐπέμενον νὰ ἐκτελέσουν τὸν σκοπὸν τῶν καὶ μολοῦντι ὁ Χῆρνε, ἀκίνητος εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀμέτοχος τῆς στάσεως, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἐπροχώρου. . . Παρητήρησα μάλιστα ὅτι καὶ οἱ παλαιὸι ναῦται, ὁ Χάρδης, ὁ Μορτίνος Χόλτ, ὁ Φράνσης, ὁ Μπούρης καὶ ὁ Στέρν, ἐδίσταζον ἀκόμη νὰ ταχθοῦν μετὰ τὸ μέρος μας.

Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀρήσωμεν νὰ καταλάβουν τὴν λέμβον, νὰ τὴν καθελκύσουν, νὰ ἐπιβιβάσθουν αὐτοί, δέκα ἢ δώδεκα, καὶ νὰ μας ἀφήσουν τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦ ὀγκόπαγου. Καὶ ἐνῶ, εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ἀπογνώσεως, ἀναίσθητοι πρὸς τὸν κίνδυνον, κωφοὶ πρὸς τὰς ἀπειλάς, οἱ στασιασταὶ ἐπλησίαζαν νὰ φθάσουν τὴν λέμβον, δεύτερος πυροβολισμὸς, ριφθεὶς ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου, κατέρριψεν ἕνα νεκρὸν.

Τότε, πρὸ τῆς λέμβου, ἐνεφανίσθη εἰς ἄνθρωπος.

Ἦτο ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσῃ διὰ τῆς ἀντιθέτου κλιτύος. Ἀπέθεσε τὴν μίαν ἐκ τῶν πελωρίων χειρῶν τοῦ ἐπὶ τῆς πύρας, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐνευσεν εἰς τοὺς ναύτας νὰ ποικακρυνθοῦν.

Δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ κάμωμεν χρῆσιν τῶν ὀπλων μας. Μόνος ὁ Δίρκ Πέτερς ἦτο ἀρκετὸς νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν λέμβον.

Καὶ τῶντι, ἐνῶ πέντε ἢ ἕξ ναῦται ἐπροχώρου, ὁ μιγάς ὤρμησεν ἐναντίον τῶν, ἤρπασε τὸν αὐθαδέστερον ἀπὸ τὴν μέσση, τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἐτίναξε δέκα βήματα μακρὰν. Δὲν εὗρε μέρος διὰ νὰ κρατηθῇ, καὶ ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος θὰ ἐκατρακυλοῦσεν ἕως τὴν θάλασσαν, ἐὰν ὁ Χῆρνε δὲν ἐπρόφθανε νὰ τὸν σταματήσῃ.

Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ μιγάδος, ἡ στάσις κατεστάλη διαμιᾶς. Ἄλλως τε εἶχαμεν φθάσῃ καὶ ἡμεῖς πλησίον τῆς λέμβου, μετὰ τῶν παλαιῶν ναυτῶν, ὁ διαταγμὴς τῶν ὁποίων δὲν διήρκεσε πολὺ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, εἰς ἄκρον ἐξωργισμένος, ἐπροχώρησεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τζέμ Βέστ, τοῦ πάντοτε ἀπαθοῦς. Πρὸς στιγμὴν ἡ γλῶσσά του ἐδεσμεύθη ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξέφραζον ὅτι τὸ στόμα του δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Τέλος, διὰ φωνῆς τρομερᾶς :

— Ἐπρεπε νὰ σας μεταχειρισθῶ ὡς κακούργους, ἀνέκραξεν ἄλλὰ σας συγχωρῶ ὡς παράφρονας !. . . Αὕτῃ ἡ λέμβος δὲν ἀνήκει εἰς κανένα, ἀνήκει εἰς ὅλους. Εἶνε τώρα τὸ μόνον μέσον σωτηρίας, καὶ σεῖς ἠθελήσατε νὰ τὸ ἀρπάσετε. Καὶ μετὰ τί δικαίωμα ; . . . Σὰς τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φοράν καὶ συλλογισθῆτέ το καλὰ. Ἡ λέμβος τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ, εἶνε αὐτὸς ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο υ !

Ὁ ὅς ! Εἶμαι ὁ πλοίαρχός σου, καὶ δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ με ὑπακούσῃ ! . . . Τώρα ἐπιστρέψατε ὅλοι εἰς τὰς σκηνάς ! Σὺ, Δίρκ Πέτερς, μείνε ἐδῶ !

Ἄντὶ ἀπαντήσεως, ὁ μιγάς ἐκίνησε τὴν ὑπερμεγέθη κεφαλὴν του καὶ ἐγκυβερνήθη εἰς τὴν θέσιν του.

Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως, τὸ πλήρωμα ἐπανήλθεν εἰς τὸ ὄροπέδιον. Ἄλλοι ἐξηπλώθησαν εἰς τὰς στρωμάνας τῶν, ἄλλοι δισπάρησαν εἰς τὰ περίξ. Ὁ Χῆρνε δὲν ἔσπευσε νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτῶν, οὐτὲ νὰ πλησιάσῃ τὸν Μαρτίνον Χόλτ. Ἐπέμενε νὰ φαίνεται ξένος πρὸς τὰ γινόμενα.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, συνεκροτήθη συμβούλιον περὶ τοῦ πρακτείου, μετὰξὺ τοῦ πλοίαρχου, τοῦ ὑποπλοίαρχου, τοῦ ναυκλήρου καὶ ἐμοῦ.

— Ὑπερασπίσαμεν τὴν λέμβον μας, ἤρχισεν ὁ Λὰν Γκὺ, καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ τὴν ὑπερασπιζώμεν. . .

— Μέχρι θανάτου ! συνεπλήρωσεν ὁ Τζέμ Βέστ.

— Καὶ ποῖος ἠξέυρει ἂν δὲν θανατωθῶμεν νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν γρήγορα ! εἶπα ἐγώ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, ἐπειδὴ ἡ λέμβος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μας χωρέσῃ ὅλους, θὰ ἐκλεχθοῦν διὰ κλήρου, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιβιβάσθουν καὶ θὰ σωθοῦν. Κ' ἐγὼ ἐπίσης, διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, θὰ τραβήξω κλήρον.

— Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, εἶπεν ὁ ναύκληρος. Τί διάβολο ! Ὁ πάγος μας εἶνε στερεὸς καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ λυώσῃ, πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας.

— Ὅχι βέβαια ! ἀπήντησεν ὁ Τζέμ Βέστ. Τώρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ προσέχωμεν μόνον τὴν λέμβον, ἀλλὰ καὶ τὰς ζωτροφίας.

— Τὸ εὐτύχημα εἶνε, προσέθεσεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὅτι ἐφροντισάμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ φορτίον τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ . . . Ἄ, δυστυχισμένε Ἄ λ β ρ α ν ο υ, τί σου ἐμελλε ! Νὰ μείνης γιὰ πάντα 'ς αὐτὰ τὰ νερά, ὅπως καὶ ἡ Ἰάνα, ἡ μεγάλη σου ἀδελφὴ !

— Ἐχεις δίκαιον, Τζέμ Βέστ, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, πρέπει νὰ ἐμποδίσωμεν πᾶσαν διαρπαγὴν. . . Ἐχομεν τροφὰς δι' ἄρκετὰ ἔτη, ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ θὰ μας παρέχῃ ἡ ἀλγεία. Ἄλλὰ. . .

— Πρέπει νὰ προσέχωμεν πολὺ, γιατί εἶδα μερικὸς νὰ τριγυρίζουν προπάντων τὰ βαρέλια τῆς ρακῆς καὶ τοῦ οὐίσκ ! εἶπεν ὁ ναύκληρος.

— Καὶ ἀλλοίμονον ἂν μεθῶσιν, τί εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάμουν ! ἀνέκραξα ἐγώ.

— Ἐγὼ ἀνολαμβάνω νὰ τοὺς δαμάσω ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Ἄρά γε, ἠρώτησα τότε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διαχειμᾶσωμεν ἐπ' αὐτὸν τὸν πάγον ;

— Ὁ Θεὸς νὰ μας φυλάξῃ ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

— Τότε θὰ σκάψουμε σπηλιὰς μέσῃ 'ς τὸν πάγον, εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, καὶ ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ νηθεύσωμε 'ς τὸ κρύο. . . Τί νὰ γίνῃ, κύριε Ζώρλιγκ !

Ἴσως ὁ ναύκληρος εἶχε δίκαιον. Ἀλλὰ πρὶν σκεφθῶμεν περὶ τοιαύτης διαχειμᾶσεως, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ φήσωμεν τὸν ὀγκόπαγον, ἂν τοῦτο ἦτο δυνατόν. . . Ἐπὶ τοῦ ζητήματος οὗτο ἐπέστησα τὴν προσοχὴν τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκὺ καὶ τοῦ Τζέμ Βέστ.

Ἡ ἀπάντησις ὅμως ἦτο δυσχερὴς καὶ προηγήθη αὐτῆς μακρὰ σιωπὴ.

Ἐπὶ τέλους ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶπε :

— Ναί . . . τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον καὶ ἂν ἡ λέμβος ἤμπορούσε νὰ μας χωρέσῃ ὅλους μετὰ τὰς ἀναγκαῖας προμηθείας διὰ ταξείδιον τριῶν ἢ τεσσάρων τοῦλάχιστον ἐβδομάδων, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ το κάμω ἀμέσως, καὶ νὰ ἐπιστρέψω πρὸς βορρᾶν.

— Ἀλλὰ τότε, παρετήρησα, θὰ ἦμεθα ἀνογκασμένοι νὰ πλεύσωμεν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ρεύματος, πράγμα δύσκολον καὶ διὰ γολέτται ἀκόμη ἐνῶ ἂν ἐπροχωρούσαμεν πρὸς νότον.

— Πρὸς νότον ; ἐπανελάβεν ὁ πλοίαρχος ἀνεύζων με.

— Καὶ διατί ὄχι ; ἀπήντησα. Ἄν ὁ ὀγκόπαγος δὲν ἐσταματοῦσε, θὰ ἐφθασε βέβαια εἰς κάποια νησί, πρὸς νότον καὶ αὐτὸ ποῦ θὰ ἔκαμνε ὁ ὀγκόπαγος διατί νὰ μὴ το κάμῃ καὶ ἡ λέμβος μας ;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ παντήσῃ. Ὁ Τζέμ Βέστ ἐσιώπη.

— Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ πάγος μας θὰ σηκώσῃ τὴν ἄγκυραν ! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Δὲν γίνεταί ! Δὲν εἶνε, βλέπετε, κανένα νησί, σὰν τὴν Φαλκλάνδη ἢ τὴν Κεργαλάνη ! Λοιπόν, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ περιμένωμε ἐδῶ, μὴ φορὰ ποῦ ἡ βάρκα δὲν φθάσει καὶ διὰ τοὺς εἰκοσιτρεῖς !

— Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐπιβιβάσθουν καὶ οἱ εἰκοσιτρεῖς, ἐπέμεινα ἐγώ. Ἡμποροῦσαν πέντε-ἕξ μόνον νὰ ὑπάγουν νάνηγεύσουν τὸ πέλαγος, καμμία δεκαπενταριά μίλια πρὸς νότον. . .

— Πρὸς νότον ; ἐπανελάβεν ὁ πλοίαρχος.

— Βεβαίως καθὼς ἠξέυρετε, οἱ γεωγράφοι παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει μία ἡπειρος ἐπὶ τοῦ πόλου.

— Οἱ γεωγράφοι δὲν ἠξέυρουν τίποτε, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Δὲν εἶνε κρῖμα λοιπόν, εἶπα, νὰ μὴν ἐπιχειρήσωμεν νὰ λύσωμεν τὸ γεω-

γραφικὸν αὐτὸ πρόβλημα, ἀφ' οὗ εὐρισκόμεθα τόσῳ πλησίον ;

Δὲν ἐθεώρησα καλὸν νὰ ἐπιμείνω περισσότερο, τοῦλάχιστον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐπειτα ἡ ἀποστολὴ τῆς λέμβου μας πρὸς ἐξερεύνησιν, ἐπαρουσίαζε τὸν κίνδυνον, ἢ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος πολὺ μακρὰν, ἢ ἐπιστρέφουσα νὰ μὴ μας εὕρῃ πλέον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Τῶντι, ἂν ὁ ὀγκόπαγος ἀπεσπᾶτο αἰφνης ἐκ τοῦ πυθμένος καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἀνακοπίσαν πορείαν του, τί θὰ ἐγίνοντο οἱ ἐντὸς τῆς λέμβου ἄνδρες ;

Τὸ δυστύχημα ἦτο, ὅτι ἡ λέμβος δὲν ἔφθανε νὰ μας συμπεριλάβῃ ὅλους μετὰ τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα. Ἐκ τῶν εἰκοσιτριῶν—τόσοι εἶχαμεν ἀπομείνη,—μόνον ἕνδεκα ἢ τὸ πολὺ δώδεκα ἠδύνατο νὰ ἐπιβιβάσθωσιν. Οἱ λοιποὶ ἕνδεκα, ὅσους θὰ ὑπεδείκνυεν ὁ κλήρος, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ μείνουν ἐπὶ τῆς ἐκ πάγου ἐκείνης νησίδος.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν, καθὼς πανητήρησεν ὀρθῶς ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ποῖος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τίον ἢ τὴν τύχη θὰ ἦτο ἀσφαλεστέρα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐφευγον διὰ τῆς λέμβου, ἢ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔμενον ἐπὶ τοῦ πάγου ; Ἀμφίβολος καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ τὸσον πολὺ, ὥστε εὐχαρίστως ὁ ναύκληρος θὰ παρεχώρει τὴν θέσιν του εἰς ὁποῖον τοῦ τῆν ἐξῆτει !

Ἐπιτέλους, μετὰ μακρὰν σύσκεψιν, ἀπεφασίσθη νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς διαχειμᾶσιν, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ὀγκόπαγος ἐμελλε νὰ γίνῃ πάλιν πλωτός.

— Δύσκολα θὰ το παραδεχθοῦν αὐτὸ οἱ ναῦται ! εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

— Πρέπει ὅμως, καὶ θὰ γίνῃ ! ἀπήντησεν ὁ Τζέμ Βέστ καὶ ἀπὸ σήμερον εἰς ἔργον.

Τὴν μελαγχολικὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἤρχισαν αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι ! Δύναμαι νὰ εἴπω, ὅτι μόνον ὁ μάγειρος Ἐνδικόττος ἐφαίνετο ὑποκύπτων εἰς τὸ περπορῶμενον καὶ ἐγκαρτερῶν, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου παραπόνου. Δὲν ἐμερίμνα ποτὲ διὰ τὸ μέλλον ὁ μαῦρος οὗτος φιλόσοφος, καὶ ἦτο εὐτυχῆς παντοῦ, ὅπου ἤμπορούσε νὰ ἔχῃ τὸ μαγειρεῖόν του.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὰς σκηνάς καὶ τῆς κατακλίσεως. Μόνον ὁ Δίρκ Πέτερς, ἀκούρατος, ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀκόμη φρουρὸς τῆς λέμβου, καὶ κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ τὴν διαμρισητήσῃ τὴν θέσιν.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνήν, ἀφ' οὗ ἐβεβαίωθησαν πρῶτα ὅτι ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοὶ του εἶχον ἀναλάβῃ τὰς συνήθειας τῶν θέσεως. Εἰσῆλθον καὶ ἐγὼ καὶ κατεκλίθην.

Δὲν θὰ ἤξευρα νὰ εἴπω πόσῃ ὥρᾳ ἐκοιμήθην, οὔτε τί ὥρα ἦτο, ὅταν μία

ἰσχυρὰ δόνησις με κατέρριψεν ἐκ τῆς κλίνης μου.

Τί συνέβη ; Μήπως καμμία ἄλλη ἀνατροπὴ τοῦ ὀγκόπαγου ;

Ἐθρήθημεν ὅλοι ὄρθοι εἰς τὴν στιγμὴν καὶ ἐξωρμήσαμεν, ὑπὸ τὸ πλήρες φῶς τῆς πολιτικῆς νυκτός. . .

Ἄλλος πλωτὸς ὀγκόπαγος, πελωρίων διστάσεων, εἶχε συγκρουσθῆ πρὸς τὸν ἰδικὸν μας, ὁ ὁποῖος «ἐσήκωσε τὴν ἄγκυραν» καὶ ἔπλεεν ἤδη πρὸς νότον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Φθινόπωρον μᾶς ἤλθε καὶ πάλιν μετὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἀτμῶν του καὶ τῶν συννέφων του. Ὁ Οὐρανὸς σπανίως φορεῖ τώρα μονόχρωμον φόρεμα—τὸ ἐλαφρὸν καὶ ὠραῖον ἐκεῖνο γαλάζιον, τὸ ὁποῖον

ἐπεδείκνυε καθ' ὅλον τὸ θέρος. Ὡς νὰ ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς τὸ πρῶτον ψῦχος τοῦ χειμῶνος, ἠθέλησε νὰ το κάμῃ βαρύτερον, θερμότερον καὶ ἐξήτησε τὴν βροθίαν τῆς Ἀτμοσφαιρας, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ συνυφάνῃ τοὺς ἀτμοὺς τῆς καὶ νὰ σχηματίσῃ τὰ σύννεφα τῆς, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὀριζήτων νὰ τοῦ ταστεῖν ἐκεῖ ὑψηλά, διὰ νὰ σκεπάσουν καὶ νὰ στολίσουν τὸ φόρεμά του μετὰ ποικίλα τῶν χρώματα καὶ σχήματα.

Καὶ τότε τὸν βλέπεις στολισμένον ὡς μετὰ χνοῶδη καὶ λευκώτατα γουναρικά, πότε μετὰ ῥόδινα ἢ ἀργυροχρῶσα ἀτλάζια, πότε μετὰ βελούδα μολυβδόχρσα σκτεινὰ, πότε μ' ἕνα πέπλον λευκόν, ἀραχνοῦφῃ μεταξωτόν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον διακρίνεται ἡ πρώτη του κυανότης, πότε μ' ἕνα μανδύαν βαρύν, μονοκόμματον, τεφρῶν. . . ἀπελπιστικώτατον.

Τῶντι, δὲν σας φαίνεται ὅτι ἐγίνετο πᾶρα πολὺ καλλιπιδιτῆς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ Οὐρανός ; δὲν ὁμοιάζει μετὰ φιλάρεσκον νεάνιδα, ἀγαπῶσαν νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸν πλοῦτον τῆς ἱματιοθήκης τῆς, ἢ καλλίτερα μετὰ παλαιὸν καὶ βάρβαρον σατραπῆν, θέλοντα νὰ καταπλήξῃ μετὰ κτυπητὰ χρώματα τῆς στολῆς του ; Ποῦ ἡ εὐγενὴς ἐκείνη καὶ τὸσον μεγαλοπρεπῆς ἀπλότης τοῦ θέρους ! Τῶρα ἡ μεγαλοπρέπεια ἐπιζητεῖται δι' ἄλλων τρόπων, πλέον συνθέτων καὶ δὲν παρέρχεται ὥρα, δὲν παρέρχεται στιγμὴ,

χωρὶς νὰ προσλάβῃ νέον σχῆμα καὶ νέον χρῶμα τὸ οὐράνιον φόρεμα. . . Μίαν πτυχὴν του μόνον βλέπω ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦ μου, ἐνῶ σας γράφω. Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤρχισα, πρέπει νὰ ἠλλαξεν ὄψιν δέκα φορές. Πρῶτα ἦτο κυανὴ μετὰ ραβδώσεις λευκάς ἔπειτα αἰ λευκαὶ ραβδώσεις μετεβλήθησαν εἰς κύματα σκοτεινότερα ἔπειτα συνεπλέχθησαν εἰς δίκτυον ἀτμῶδες καὶ ἀόριστον ἔπειτα ἐγίναν συνύφασμα λευκοφαῖον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον δὲν διακρίνετο πλέον οὔτε ἕχνος κυανοῦ. Ἐπειτα αἱ παρυφαὶ τοῦ νέφους ἐχρυσώθησαν ἔπειτα πάλιν ἐσκοτίσθησαν, καὶ τὸ ὅλον προσέλαβεν ἀπόχρωσιν μολυβδόου εἰς τὸ τέλος τὸ νέφος ἐμαύρισε, καὶ ἐφάνη ὡς πελωρία κηλὶς μελάνης ἐπάνω εἰς στυπόχαρτον στακτερόν. . .

Ἄ, σας βεβαίω ὅτι ἂν ἤμην ζωγράφος, εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν θὰ μ' ἐνέβαλλε τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ οὐρανοῦ ! Οὔτε μίαν του ὄψιν θὰ ἐπρόφθανε νὰ ποτυπώσῃ ὁ χρωστήρ μου, ὅσον ταχὺς καὶ ἂν ἦτο !. . . Καλλίτερα ποῦ κρατῶ γραφίδα, ἢ ὁποία ὅταν ζωγραφίζῃ, ἀντιγράφει ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ ἀπευθύνεται εἰς τὴν φαντασίαν. Μετὰ τὴν φαντασίαν σας θάναπλάσετε καὶ σεῖς ὅλην τὴν ποικιλίαν τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον ἐξήτησα νὰ σας πρραστήσω μετὰ τὴν ἀτελεῖ μου ζωγραφικὴν. Ἐπειτα ἔχετε καὶ ἐν ἄλλο μέσον ἀσφαλέστερον: Νὰ ἐξέλθετε εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ κυττάξετε πρὸς τὰ ἐπάνω. . .

Ἀλήθεια, τί σκέπτεσθε ὅταν βλέπετε τὸν οὐρανὸν φορτωμένον μετὰ πολὺχρωμα καὶ πολύμορφα αὐτὰ νέφη τοῦ φθινοπώρου, τὰ ἀεικίνητα, τὰ αἰωνίως μεταβαλλόμενα ; Εἰς ἐμὲ ὁ θόλος αὐτὸς φαίνεται ὡς κρανίον ἀπέραντον, τὸ ὁποῖον σκέπτεται. Τὰ λευκά, τὰ ἐλαφρά, τὰ ροδόχροα ἢ τὰ χρυσοειδῆ σύννεφα, εἶνε αἱ ὠραῖαι, αἱ εὐχάριστοι σκέψεις τοῦ καὶ τὰ τεφρὰ, τὰ μολυβδόχροα, τὰ μαύρα καὶ βαρέα σύννεφα, εἶνε αἱ δυσάρεστοι, αἱ λυπηραὶ, αἱ μαύραι του σκέψεις. . . Ἄλλ' ἰδέτε πῶς ἀλλάζουσι μορφὴν, πῶς ἀπὸ τὸ ἐν σύννεφον γεννᾶται τὸ ἄλλο, πῶς ἀλληλοδιώκονται καὶ πῶς ἀντικαθίστανται. . . Οὕτω καὶ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου, αἱ σκέψεις φεύγουν ταχέως, καὶ αἱ δυσάρεστοι μεταβάλλονται εἰς εὐχάριστους, καὶ αἱ μαύραι γίνονται λευκαί, — καὶ μέσα εἰς τὴν διαφάνειαν τῶν καὶ εἰς τὴν καθαρότητα, λάμπει πάλιν ὁ χρυσακτὴν ἥλιος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΑΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια τῆς σελ. 325)

Ἐπέρασαν τρεῖς-τέσσαρες ἡμέραι.

Ἦμποροῦσε νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι ἡ φαιδρότης ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Λάνδην προτήτερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ. Ὁ Ζοζὸς δὲν ἔδειχνε πλέον τὰ κάτασπρα δόντια τοῦ ὀ Γιαννάκης δὲν ἔπαιξε πλέον μὲ τοὺς σκύλους πρὸς τί, ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον θὰ τοὺς ἐχωρίζετο διὰ πάντα;... Συχνὰ ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος μόνος του, ἐξηπλώνετο κατὰ γῆς, καὶ τότε ἔμενεν ἔτσι σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος, πότε ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του μέσα εἰς τὴν χλόην καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε πικρὰ ὅσα ἔμελλε νὰ φῆσῃ...

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν τὴν ὠραίαν λίμνην, ἡ ὁποία πρὸς τὸ βράδυ ἐγένετο κατάχρυση ἀπὸ τὸν ἥλιον, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἔγεργε διὰ νὰ λουστῇ εἰς τὰ νερά της. . . . Αἱ πάπια ἐφώλιαζαν μέσα εἰς τοὺς τχοῖνους καὶ ἄκουες τὰ ἀτελείωτά των πᾶ! πᾶ! πᾶ! . . . Τί ὠρατὰ ποῦ ἦσαν ὀλ' αὐτὰ! Ἄρα γε τὸ Παρίσι ἦταν τόσῳ μεγάλο, καὶ εἶχε τόσα πουλιὰ;... Τί εἶχε πάθη ἔξαφνα ἡ Μηλιά, ποῦ ἦταν πάντα φρόνιμη καὶ συνετὴ σὰν μητέρα; . . . Δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ τίποτε εἰς τὸν ἀδελφόν της ἀλλὰ ἐφαίνετο ἄρρωστη, καὶ ἡ μαγεύρισα δὲν τὴν εἶχε καταφέρει νὰ φάγῃ τίποτε, οὔτε ραγοῦ μὲ πατάτες, διὰ τὸ ὅποιον ἐτρελλαινετο. . .

Ὁ κ. Δούμανης δὲν τοὺς ὠμιλοῦσε πλέον, καὶ μίαν ἡμέραν ποῦ τον συνήντησεν εἰς τὸ προαύλιον ἡ Μηλιά καὶ τον ἠρώτησε τρέμουσα:

— Ἐλάβατε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ Παρίσι, κύριε;

— Πολὺ βιάζεσαι! τῆς ἀπεκρίθη.

— Φοβοῦμαι μήπως σὰς ἐνοχλῶ. . .

— Σὲ παρακαλῶ νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου!

Καὶ τῆς ἔστρεψε τὰ νῦτα καταθυμωμένος.

Ἐνα πρωὶ κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ κ. Γαζῆ.

— Ἐμπρὸς εἶπεν ὁ οἰκοδιδάσκαλος.

Ὁ Γιαννάκης ἐμβῆκε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἔκλεισε πάλιν τὴν θύραν.

— Τί τρέχει;

— Ἐγὼ νὰ σὰς πῶ νέα, κύριε. . .

— Λέγε.

— Γιὰ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Σοῦ εἶπε τὸ μυστικὸ τῆς;

— Ὅχι. Ἄλλ' ἀκούσατε τί μου συνέβη χθὲς τὸ βράδυ. Τὴν ὠρα ποῦ ἀνέ-

βηκα νὰ κοιμηθῶ, ἡ Μηλιά ἦταν ἔσθ' κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια κλειστά. . . Τί παράξενα ὅμως ποῦ ἐκοιμάτο! Τὰ μάτια τῆς κατακόκκινα, τὰ χέρια τῆς ζεστά καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σκέπασμα. . . ἀνήσυχη. . . ἐγύριζε τὸ κεφάλι τῆς πότε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πότε ἀπὸ ἐκεῖ. . . καὶ μιλούσε σὰν νὰ ἦταν ἔξυπνη. «Μὰ κυρία —τὴν ἄκουσα νὰ λέγῃ,— ὁ κύριος εἶπε πῶς θέλει νὰ μείνουμε ἐδῶ. . . Ὅχι, ὄχι, νὰ φύγετε» δὲν θέλει ξένους ἐστὶ Λάνδη. . .» Καὶ ὑπέφερε τόσον πολὺ, καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτὰ, ὥστε τὴν ἐσκούντησα ἐπίτηδες διὰ νὰ ξυπνήσῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς, ἀλλὰ δὲν μ' ἐ-

Ἐξηπλώνετο κατὰ γῆς, καὶ πότε ἔμενεν ἔτσι σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος... (Σελ. 332, στήλ. α')

γνώρισε, καὶ εἶπε πάλι σιγὰ-σιγὰ: «Ὅχι φύγω, κύριε! μὴ μὰς διώχνετε... Μάλιστα, κυρία. Ὅχι σὰς ἀκούσω.» Ἐπειτα τὴν ἐπῆρε πάλιν ὁ ὕπνος... Σήμερα τὸ πρωὶ δὲν σηκώθηκε. Ἡ κυρία Πολυξένη λέγει πῶς ἔχει πυρετό. Ἐγὼ, ἄμα εἶδα ἀνοικτὸ τὸ παράθυρό σας, ἔτρεξα νὰ σὰς τα πῶ. Τί λέτε γι' αὐτὰ;

Ὁ κ. Γαζῆς δὲν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἐβλεπε τὸν Γιαννάκη νὰ τοῦ τα διηγήθῃ ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἄλλαξε οὔτε λέξιν. Αὐτὸ ἐσήμαινεν ὅτι ἦσαν ὅλα ἀληθινὰ. Ἐπειτα τὸ παιδί ποτὲ δὲν ἔλεγε ψεύματα.

— Πήγαινε τώρα, Γιαννάκη, καὶ πρόσεξε νὰ μὴν πῆς σὲ κανένα ὅτι

μοῦ διηγήθῃς, μὰ σὲ κανένα ἐνοεῖς; — Οὔτε ἔσθ' Ζοζὸ, ποῦ εἶνε τόσῳ λυπημένος;

— Οὔτε ἔσθ' Ζοζὸ!

— Νομίζετε, κύριε, ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ μείνουμε ἐδῶ;

— Πιθανόν φθάνει νὰ κρατήσῃς τὸ μυστικόν.

— Ἐννοια σας καὶ θὰ εἶμαι βουδὸς σὰν τὰ ψάρια, ποῦ οὔτε κελαῖδουσιν, οὔτε γαυγίζουν, οὔτε μιλοῦν.

Καὶ ὁ Γιαννάκης, ἡσυχος πλέον, διότι εἶχε πεποιθῆσιν εἰς τὸν κ. Γαζῆν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον πολὺ φαιδρότερος ἀφ' ὅτι εἶχεν εἰσελθῆ.

Τὸ βράδυ, εἰς τὸ μαγειρεῖον, οἱ ὑπηρετὰι ἔλεγαν μεταξὺ των:

«Ἡ Μηλιά εἶνε ἄρρωστη... Ὁ κύριος ἔκραξε τὸν ἰατρὸν. . . Ἡ κυρία Πολυξένη εἶνε ἀνήσυχη, διατί ἀγαπᾷ πολὺ τὸ κορίτσι, ὅπως καὶ μεῖς ὅλοι. . . Ὅταν ἦλθεν ὁ ἰατρός, ὁ κύριος ἔκραξε τὴν Πολυξένην καὶ ἐκλείσθησαν οἱ τρεῖς των καὶ τα εἶπαν πολλὴν ὠραν.»

Τὴν ἰδίαν ὠραν, ὁ κ. Δούμανης καὶ ὁ κ. Γαζῆς ἐπεριπατοῦσαν εἰς τὸ δάσος καὶ συνωμιλοῦσαν:

— Πέ μου, φίλτατε Γαζῆ, σὺ ποὺ εἶσαι τόσον καλὸς καὶ τόσον δίκαιος, πῶς σου φαίνεται ἡ Μηλιά;

— Ἐνα καλὸ κορίτσι ποῦ σὰς ἀγαπᾷ καὶ σὰς σέβεται.

— Τότε λοιπὸν γιατί θέλει νὰ φύγῃ;

— Ποῖος ξεῦρει τί σπουδαῖον λόγον θὰ ἔχῃ. . . Ἀλλὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσετε νὰ φύγῃ, κύριε Δούμανη. Εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ τὴν λύπη τῆς ποῦ θὰ σὰς ἀφήσῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πεποίθησίς μου.

— Ἐν τούτοις αὐτὸ ποῦ κάμνει εἶνε ἀκατανόητον. . .

— Πηγαίνετε νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ νὰ τῆς ὀμιλήσετε μὲ τὴν συνειθισμένην σας καλωσύνην... Νὰ εἰ-

σθε βέβαιος, ὅτι θὰ τὴν συγκινήσετε καὶ θὰ τὴν κάμνετε νὰ σὰς δεῖξῃ ὅλην τὴν ἀγάπην ποῦ σὰς ἔχει. . .

— Καὶ ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμη νὰ φύγῃ;

— Αὐτὸ θὰ μ' ἐκπλήξῃ πολὺ. . .

— Κάτι θὰ ξεύρετε, φίλτατε Γαζῆ, διὰ νὰ ὀμιλήτε ἔτσι. Ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ. . .

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε θετικόν, κύριε Δούμανη. Καὶ ὅταν εὐρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν, δὲν ὀμιλῶ ποτέ.

— Τὸ ἤξεύρω, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα σὰς ἐκτιμῶ.

— Λοιπὸν ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπίτι. Σεῖς θὰ ὑπάγετε νὰ ἰδῆτε τὴν Μηλιάν, κ' ἐγὼ θὰ σὰς περιμένω εἰς τὴν Βιβλιοθήκην. Σὺμφωνοί;

Ὁ κύριος Δούμανης ἀνέβη τὴν κλίμακα, ἀπορῶν διὰ τὴν συγκίνησιν, ἡ ὁποία τὸν κατεῖχεν ἐκείνην τὴν στιγμήν. Φαίνεται ὅτι τὸ πατρικόν του αἰσθημα πρὸς τὴν Μηλιάν ἦτο πολὺ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσον ἐφαντάζετο.

Ἡ κυρία Πολυξένη ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Ἄμα εἶδε τὸν κύριόν τῆς ἐσηκώθη· ἐκεῖνος τῆς ἐνευσε νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θέσιν τῆς. . . Ἡ Μηλιά ἀνοίξε μὲ κόπον τὰ μάτια τῆς καὶ καθὼς εἶδε σκυμμένον ἐπάνω τῆς τὸν κύριον Δούμανην, ἐψιθύρισε σιγὰ-σιγὰ: — «Ἄ, τί ὠρατὰ ποῦ εἶνε τὰ ὄνειρα καμμιά φορά. Νά, αὐτὴ τὴ στιγμή ὄνειρεύομαι πῶς εἶνε κοντὰ μου ὁ κύριος... ποῦ τώρα-ὑστερα μὲ ἀποσπρέεται τόσον. . .»

Ὁ κύριος Δούμανης δὲν ἀπεκρίθη. Ἐπῆρε μόνον τὸ χεράκι τῆς Μηλιάς, ποῦ ἔκαειν ἀπὸ τὸν πυρετόν, καὶ το ἔσφιγγε.

— Κρατήστέ με, κύριε, εἶπε τὸ κορίτσι, χωρὶς νανοῖξῃ τὰ μάτια του, μὴ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω.

— Ὅχι, ὄχι! μὴ φοβάσαι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Ἐπειτα ἐγένε σιωπὴ. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ πρόσωπον τῆς Μηλιάς ἀλλάξεν ἔκφρασιν.

— Γιατί μὰς διώχνετε; ἠρώτησε τοσον σιγὰ, ποῦ μόλις ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Ποῖος σοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ ψεῦμα, Μηλιά;... Ὅχι δὲν εἶνε ἀλήθεια. . . μείνε, παιδί μου! σ' ἀγαπῶ πολὺ! σὺ

δὲν μὰς ἀγαπᾷς πειὰ καὶ θέλεις νὰ φύγας.

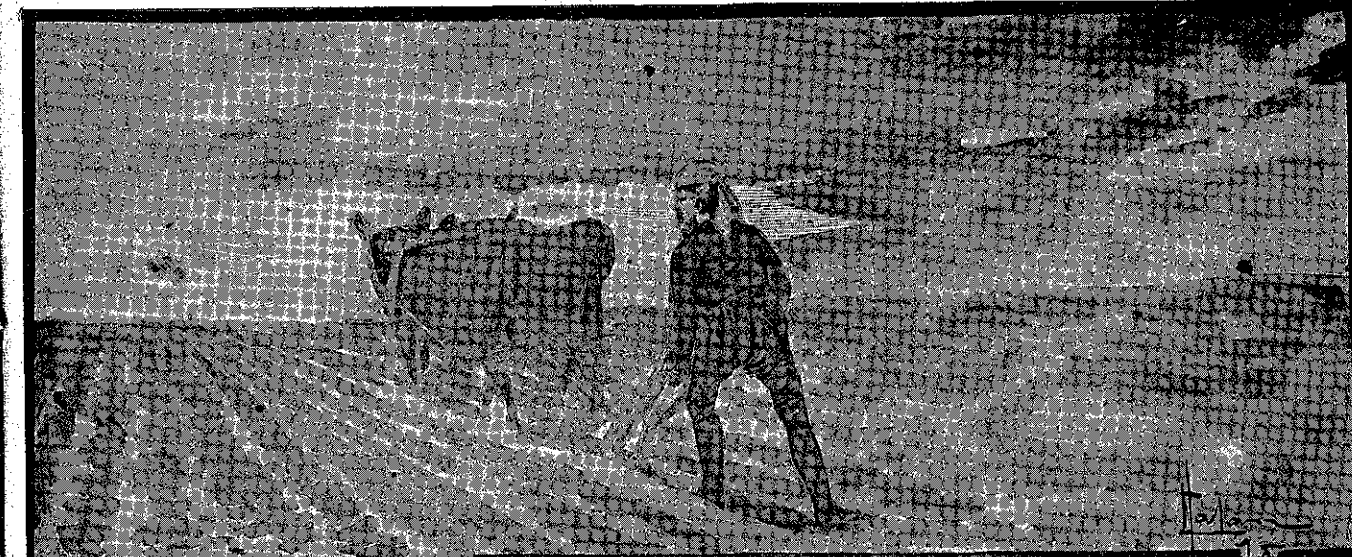
Δύο βραχίονες περιέβαλον τὸν λαμῶν τοῦ κυρίου Δούμανη καὶ ἓνα κεφαλάκι μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά ἀκούμδησεν εἰς τὸν ὠμόν του:

— Σὰς ἀγαπῶ σὰν τὸν πατέρα μου, κύριε! Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ παρηγορηθῶ, σὰν θὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας. . .

Καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς Μηλιάς ἐκύτταζαν τώρα ὀλάνοικτα τὸν κύριόν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐφίλησε μὲ συγκίνησιν τὸ φλογισμένον τῆς μάγουλον, καὶ τὴν ἐξάπλωσε πάλιν εἰς τὸ προσκέφαλόν τῆς. Τὸ κίνημα αὐτὸ ἐξύπνησεν ὀλωσδιόλου τὴν ἄρρωστην.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Νά κι' ὁ Ὀκτώβρης, ποῦ μὰς φέρνει τὰ πρωτοβρόχια καὶ τὰ κρύα καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ μὰς πέρνει ὀλην τὴ λάμψη κ' εὐτυχία.

Καὶ ὁ γεωργὸς ὅσο ἀγρηκᾷ πῶς τὸ φθινόπωρο ἔχει φθάση, δὸς του τὰ βῶδια του κεντάει καὶ ὀργώνει, πρὶν νὰ χειμωνιάσῃ

Γοργὰ τριγύρω του πετοῦνε τὰ ταξειδιάρικα· πουλάκια, καὶ φεύγουν καὶ τον χαιρετοῦνε μὲ τὰ ὑστερνὰ τους τραγουδάκια.

Μὰ ξάφνου ὁ ἥλιος σκοτεινιάζει. Βρέχει, βροντᾷ καὶ φουρτουνιάζει κ' ἐκεῖνος μὲ ψυχὴ θλιμμένη μέσ' ἔς τὴν καλύβα τοῦ πηγαίνει.

Καὶ ἀπὸ τὴν θύρα τῆς κύτταζει τὸν κόσμον, ποῦ ἀναστενάζει, τώρα ποῦ πέφτουν ἔνα-ἔνα τὰ φύλλα ὀχρὰ καὶ μαραμμένα.

Πόσο πικραίνεται ἡ καρδιά του ἔς αὐτὴν τὴν ὄψιν τοῦ θανάτου! Μὰ ὁ χειμῶνας καὶ ἂν ἀρχίξῃ, αὐτὸς αἰώνια ἐλπίζει.

Καὶ λέει ἔς τὸν νοῦ του: Ὁλόθῃ πάλι καὶ ἡ ἀνοιξὴ μὲ θεῖα κάλλη, καὶ — πρῶτα ὁ Θεὸς — θὰ ἔαναζήσῃ ὀλόχαρη, ὠραία φύσις!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ

"Αν ήμουν φτερωτό πουλί...
"Αν ήμουν α μιά λουλουδιά...
'ς τὸ Σύμπαν θὰ σκορποῦτα.

Εἶμαι παιδάκι γνωστικό,
κ' ἔχω ψυχὴ καὶ λογικό,
κ' ἔχω καρδιά με πιστί-
γιαυτοῦ, πλαγιαζώ ἢ ξυπνώ,

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

Σήμερον θάπασχολήσω ὄσους καὶ ὄσας
ἐκ τῶν φίλων μου σπουδάζουν τὴν ἀγγλι-
κὴν, ζητοῦσα τὴν Μετάφρασιν τοῦ κατωτέρω
ποιήματιου.

Οἱ ὄροι εἶνε ἀπαράλλακτοι με τοὺς ὄρους
τοῦ προηγουμένου μεταφραστικοῦ Διαγωνι-
σμοῦ, τοὺς ὁποίους βλέπε ἐν σελίδι 102 τοῦ
13ου φυλλαδίου. Ἴδου τὸ πρὸς μετάφρασιν
κεῖμενον :

FREDDIE AND THE CHERRY TREE

Freddie saw some fine ripe cherries
Hanging on a cherry tree,
And he said : " You pretty cherries,
Will you not come down to me ? "

" Thank you kindly , said a cherry,
We would rather stay up here ;
If we ventured down this morning,
You would eat us up, I fear . "

One, the finest of the cherries,
Dangled from a slender twig.
" You are beautiful , said Freddie.
Red and ripe, and oh, how big ! "

— Catch me, said the cherry, catch me,
Little master, if you can.
— I would catch you soon, said Freddie,
If I were a grown-up man . "

Freddie jumped and tried to reach it,
Standing high upon his toes ;
But the cherry bobbed about,
And laughed, and tickled Freddie's nose . "

" Never mind, said little Freddie,
I shall have them when it's right . "

But a black bird whistled bodily,
" I shall eat them all to night . "

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΗΔΕΙΑ ΠΤΗΝΟΥ

Μιαν ἀνοιξιότικη αὐγή, ὠραία, χαρού-
μενη, φωτοπεριχυμένη, ἐθάψαμεν εἰς
τὸν κήπο τὸ Χρυσό μας.

Χρυσὸ ἐλέγαμε τὸ καναρίνι μας— ἓνα
χαριτωμένο καναρίνι καὶ τὸ ἐμεγα-
λώσαμε με χίλια χάρδια ἠ ἀδελφὴ μου
καὶ ἐγώ. Τί γλυκὰ που ἐκελαϊδοῦσε, μ'
ὄλη του τὴ σκλαδιά, καὶ πόσην ἀγάπην
μᾶς ἔδειχνε, μέσα ἀπὸ τὸ χρυσοκίτρινο
κλουδάκι του !.. Μᾶς ἐνθούμιζε τοὺς ὠ-
ραίους στίχους τοῦ ποιητοῦ :

Μὲ μιὰ γλυκεῖα ψιλλὴ φωνή,
Μὲ τοὺς σκοποὺς ποῦ ξέρει,
Δαλεῖ τὸν λόρον ποῦ ποιεῖ
Καὶ τὴ χαρὰ ποῦ χρίζει.

Καὶ οἱ πόνοι του πρέπει νὸ ἦταν με-
γαλῆτεροι ἀπὸ τὰς χαρὰς του. Γι' αὐτὸ
μιὰ μέρα τὸ βρήκαμε πεθαμένο. . .

Καὶ τώρα τὸ κλουδάκι του εἶνε ἄ-
δειο. . . Καὶ ἀπὸ τὴ φτερωτὴ μας χα-
ρούλα, ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο Χρυσό μας,

δὲν μένει παρὰ τὸ θλιβερό του λείψανο:
μιὰ τούφα ἀπὸ πτερὰ ὀλοκίτρινα καὶ ἀ-
παλά σὰν τὸ μετᾶξι, 'ς ἓνα σωματάκι
κρῦο σὰν τὴν πέτρα' δυὸ μικροῦτσικα
ποδαράκια ξυλισμένα' δυὸ ματάκια φου-
σκωτὰ καὶ κατὰκλειστα' καὶ ἓνα κεφα-
λάκι συμπληθιτικὸ, μελαγχολικὰ ξα-
πλωμένο 'ς τὴν αἰώνιον αὐτὴ ἀνάπαισι !

Τὸ ἐθάλαμε 'ς ἓνα κουτάκι ντυμένο
ἀπὸ μέσα με ἄσπρο ἀτλάξι, καὶ τὸ ἐσκε-
πάσαμε με ροδόφυλλα. Ἐτσι τὸ ἐκηδεύ-
σαμε τὴν αὐγή ἐκεῖνη 'ς τὸν ἥσυχον κή-
πο—. Καὶ ἐνλαίγαμε.

— Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πασχα-
λιά νὰ τὸ θάψουμε ! εἶπεν ἠ ἀδελφὴ
μου.

Ἡ πασχαλιά ἦταν ἀνθισμένη, κατὰ-
λευκη, λαμπροστολισμένη σὰν νύφη.
"ὦ, τί ποιητικὸν ὕπνο ποῦ θὰ ἔκαμαν
ἐκεῖ ἀπὸ κάτω τὸ Χρυσό μας !

"Ἐσκαψα 'ς τὴν ρίζα τοῦ δένδρου ἓνα
μικροῦτσικο λάκκο. Ἐκλείσαμε τὸ ἀ-
τλαζένιο κουτάκι, τὸ ἐφίλησαμε καὶ τὸ
ἀφήσαμε μέσα 'ς τὸ λάκκο. . .

"Ἐπειτα τὸ ἐσκεπάσαμε με γῶμα,—
με τὸ γῶμα ποῦ το ἔβρεξαν τὰ τε-
λευτάξ μας δάκρυα.

Καὶ τὰ λουλουδία ἐκλαιγαν τὸ Χρυσό
μας με τὴν πρωϊνὴ τους δροσιά. Καὶ τὰ
πουλιά τὸ ἐμοιρολογοῦσαν ἀπὸ τὰ δὲν
δρα με τὰ μελαγχολικὰ των κελადήμα-
τα. Καὶ ἓνας κότσυρος ἐτόνισεν ἓνα τρα-
γοῦδι, μοναχὸς του, λυπητερό καὶ μα-
κρυνὸ σὰν νεκρὸς ψαλμός.

Ὁ οὐρανὸς ὁμως δὲν ἐκλαιγε. Ἐχα-
μογελοῦσε γαλάζιος καὶ ροδόχρυσος καὶ
κανένα μουρο σύννεφο δὲν ἐσκέπαζε τὸ
πρωϊνὸ χαμόγελό του. Ἡ ὠραία ἐκεῖνη
αὐγή ἐπρομηνούσεν ὠραϊὰν ἡμέρα. . .

" Ἀλλὰ πόσον ἡμαστε λυπημένοι !
Ἐπῆρα τὴν ἀδελφὴ μου ἀπὸ τὸ χέρι

" Ἐπειτα ἔλλειψεν ὁ φάρος,
ἠ συνείδησις εἰς τὸ προσεχές.)

Ἡ ἀδελφὴ μου ἀπὸ τὸ χέρι

καὶ ἐγυρίσαμεν εἰς τὸ σπίτι με ἄργον βή-
μα καὶ με στόμα κλειστό. . .

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ 'ς τὴν ζωὴ μας
ποὺ παρευρισκόμεθα σὲ κηδεῖα καὶ σὲ τα-
φή. Καὶ ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου
πουλιοῦ ἐγέμιζε τὴν καρδιά μας ἀπὸ
λύπη μεγάλη.

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΕΚΙΑΝΘΕ

Η προθεσμία της Ψηφοφορίας διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου εἰς 16 σελίδας, μετ' ἐξωφύλλου, παρετάθη μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. οἱ εὐλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὐξήσιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιτρέψουν πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ δεξιὸν τῆς Ψηφοφορίας συμπληρωμένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

Εἰς τὴν ἐπιπέδου ἠδὲ τῆς ἀυξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

Πρόεδρος

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

Εἰς τὴν ἀυξήσιν τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαεπίδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἢ ἄλλω σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νάναρχος τῆς Βαρέλλας συζητεῖ μετὰ τοῦ Μικροῦ Τραπεζιῶν τοῦ τῆς Ψηφοφορίας.
— Τὸ βέβαιον εἶνε, λέγει ὁ δεύτερος, διὸ κανεὶς δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε.
— Καὶ ὁμοῦς ἡ Ναυτοπούλα λέγει, διὸ ἔχασε.

— Τί πράγμα ;
— Ἄνο ἔτι τῆς ζωῆς τῆς.
Βεβαίη ἐκ τῆς Ρα: Ἄλφου

Ἡ Ἀνατέλλουσα Σελήνη ἀκούει διὸ ἀφηνάσαν οἱ ἴπποι μιᾶς ἀμάξης καὶ κατέρριψαν τὸν ἀμαξῶν, ὁ ὁποῖος παρεσύρθη ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης καὶ ἔσπασε καὶ τὰ δύο τοῦ πόδια.

— Τὸν καιρὸν τὸν ἀμαξῶν, λέγει, πῶς τον λυποῦμαι ! Ἄλλὰ νὰ σὰς πῶ πάλι, τί τα ἤθελε τὰ πόδια, ἀρ' οὐ πηγαινεὶ ὅλη με τὴν ἀμαξά ;

Χαλαρὸς Κόσμος: — Γιατί τὰ ψέφα ποῦ εἶνε μέσ' 'ς τὴ θάλασσα δὲν πνίγονται ;
Φάλλον Ρῶαξ: — Νά, γιατί ξέρουν κο-λύμβει !

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ

Σήμερον συνεχίζω, ὡς βλέπετε, τὴν Στὴ

